

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Michala Bobka a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **L. D.**, zast. Mgr. Janem Koptišem, advokátem se sídlem Široká 432/11, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě na uložení povinnosti uvést zákon č. 46/1971 Sb. do souladu s Listinou základních práv a svobod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2023, čj. 3 Na 117/2020-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se dne 30. 5. 2018 obrátil na žalovaného s výzvou ke zjednání nápravy v oblasti zeměměřičství. Uvedl, že ačkoli v roce 1988 absolvoval střední školu zeměměřičského směru, a tudíž splnil požadavky na výkon zeměměřičských činností ve smyslu § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřičství (dále jen „zákon o zeměměřičství“). Český úřad zeměměřičský a katastrální však uděluje úřední oprávnění pro ověřování výsledků zeměměřičských činností pouze osobám s dokončeným vysokoškolským vzděláním magisterského studijního programu. Podání žalobce žalovaný postoupil Českému úřadu zeměměřičskému a katastrálnímu, který žalobci sdělením ze dne 13. 7. 2018 na jeho podání odpověděl.

[2] Žalobce se dne 18. 11. 2020 obrátil na Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“). Na výzvu soudu ke konkretizaci jeho podání uvedl, že jeho žaloba nesměřuje proti žádnému rozhodnutí správního orgánu ani nezákonnému zásahu či nečinnosti. Celá problematika má podle názoru žalobce ryze ústavněprávní rozměr. Namítl, že zákonná úprava zeměměřičství

by měla respektovat podmínky stanovené Listinou základních práv a svobod. Stávající právní úprava, která vychází ze zákona č. 46/1971 Sb., o geodézii a kartografii představuje nepřipustný zásah do jeho hospodářských, kulturních a sociálních práv. Žalobce proto uvedl, že se domáhá toho, aby soud vydal rozsudek, kterým by žalovanému uložil povinnost uvést zákon č. 46/1971 Sb., o geodézii a kartografii do souladu s Listinou základních práv a svobod. Vysvětlil, že žalobu k městskému soudu podává z důvodu, že aby se mohl obrátit na Ústavní soud, musí nejprve absolvovat soudní řízení na základě podané žaloby.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dospěl k závěru, že pro posouzení žalobcova návrhu není dána pravomoc správních soudů. Tvorba zákonů je v pravomoci zákonodárce. Ústavní soud může působit pouze jako negativní zákonodárce. Žalobcem požadovaný test ústavnosti však Ústavní soud již provedl v usnesení sp. zn. IV. ÚS 266/09, jímž předchozí ústavní stížnost žalobce odmítl. Žalobce se nyní domáhá prostřednictvím právního zástupce podruhé téhož.

[4] Usnesení krajského soudu napadá nyní žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V ní uvádí, že se svojí žalobou domáhal, aby bylo konáno v souladu s Ústavou ČR. Zopakoval, že žaloba nesměřuje proti žádnému rozhodnutí správního orgánu, ani nezákonnému zásahu či nečinnosti. Důvodem pro podání žaloby je nemožnost fyzické osoby obrátit se na Ústavní soud jako orgán ochrany ústavnosti jinak, než absolvováním soudního řízení. Napadené usnesení městského soudu je podle jeho názoru v rozporu s právem na soudní a jinou právní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (a jež je promítnuto zejména v § 2 s. ř. s.). Ačkoli stěžovatel požádal o soudní ochranu zákonem předepsaným způsobem a splnil zákonné podmínky, je mu toto právo upíráno. Výklad § 4 odst. 1 a § 46 odst. 1 s. ř. s. městským soudem je podle stěžovatele v rozporu se smyslem a účelem soudního řízení a zásahem do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Považuje ji za nepřipustnou a zcela nedůvodnou. Z kasační stížnosti není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nesprávné právní posouzení věci. Napadené usnesení je naopak věcně správné. Obecné soudy nemají pravomoc věc projednat, což uznává i sám stěžovatel. Z podané žaloby ani dalších podání navíc není zřejmé, proč je ve věci v pozici žalovaného právě žalovaný; stěžovatel ani neuvádí, jakou úpravu zeměměřičského zákona požaduje.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezuje na obecné námitky týkající se zásahu do jeho práva na soudní ochranu. Těmito námitkám však nelze přisvědčit. Již ze způsobu, kterým svoji kasační stížnost (a žalobu) odůvodňuje, je zřejmé, že absolvuje soudní řízení před správními soudy *pouze* se záměrem následného přístupu k Ústavnímu soudu. Stěžovatel

pokračování

ostatně sám před městským soudem (a znovu v kasační stížnosti) uznal, že jeho návrh nespadá do žádné z kategorií žalob předvídaných s. ř. s., ani občanským soudním řádem. Za této situace není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jak měl městský soud zasáhnout do jeho ústavního práva na soudní ochranu, když pro nedostatek své pravomoci žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jednou ze zákonných podmínek projednání věci správními soudy je podání návrhu předvídaného ustanoveními s. ř. s. a jeho dostatečná, zákonem vyžadovaná, konkretizace. Tuto podmínku však stěžovatel ani na výzvu městského soudu nesplnil. Stejně tak ani v kasační stížnosti neuvádí žádnou konkrétní argumentaci, proč je pravomoc správních soudů v projednávané věci dána (a tudíž napadené usnesení věcně nesprávné). Stěžovateli tak nelze ani přisvědčit v jeho tvrzení, že požádal o soudní ochranu zákonem předepsaným způsobem a splnil zákonné podmínky.

[9] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS na základě § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému poté žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu